

„Carstvo Božije je slično čoveku koji je posejao seme na svojoj njivi. On leže noću i ustaje danju, a seme niče i raste ni sam ne zna kako.“ (Mk 4, 26-27)

Carstvo Božje je srce Isusove poruke, koju Markovo jevanđelje želi da proglasi kao dobru vest. Ovde se ta dobra vest najavljuje kroz kratku parabolu, sliku semena koje jednom kada se baci u zemlju oslobađa svoju vitalnu snagu i donosi rod.

Međutim, šta je Carstvo Božje za nas danas? Šta ima zajedničko sa našom istorijom, ličnom i kolektivnom, stalno zaglavljenom između očekivanja i razočaranja? Ako je već posejano, zašto ne vidimo plodove mira, sigurnosti, sreće?

„Carstvo Božije je slično čoveku koji je posejao seme na svojoj njivi. On leže noću i ustaje danju, a seme niče i raste ni sam ne zna kako.“

Ova Reč prenosi potpuno poverenje samog Isusa u Božji plan za čovečanstvo: „[...] Za Isusa koji je došao na zemlju, zbog njegove pobeđe, ovo Carstvo već je prisutno u svetu, a njegovo ispunjenje, koje će okončati istoriju, već je osigurano. Crkva je zajednica onih koji veruju u ovo Carstvo, i ona je njegov početak.“[\[1\]](#)

Onima koji ga prihvate, poverava zadatak pripreme tla za prihvatanje Božjeg dara i čuvanje nade u Njegovu ljubav.

„[...] Naime, nijedan ljudski napor, nikakav asketski pokušaj, nijedna studija ili intelektualno istraživanje, ne mogu te uvesti u Carstvo Božje. Sam Bog dolazi tebi u susret, otkriva se svojim svetlom, dotiče te svojom milošću. I nema zasluge kojom se možeš ponositi ili na kojoj se možeš osloniti da bi imao pravo na takav Božji dar. Carstvo ti se nudi besplatno.“[\[2\]](#)

„Carstvo Božije je slično čoveku koji je posejao seme na svojoj njivi. On leže noću i ustaje danju, a seme niče i raste ni sam ne zna kako.“

Baciti seme: ne zadržavati ga za sebe, već ga sejati široko i s poverenjem. Noću ili danju: Carstvo raste tiho, čak i u tami naših noći.

Možemo svakodnevno moliti: „da dođe carstvo Tvoje.“

Seme ne zahteva neprestani rad, kontrolu od strane poljoprivrednika, već sposobnost strpljivog čekanja da priroda ide svojim tokom.

Ova Reč života otvara nas poverenju u snagu ljubavi koja donosi plod u svoje vreme. Poučava nas umetnosti da strpljivo pratimo ono što može rasti samo, bez teskobe oko rezultata; oslobađa nas da prihvatimo drugoga u sadašnjem trenutku, ceneći njegove potencijale poštujući njegovo vreme.

„[...] Mesec dana pre venčanja, naš sin nas je nazvao uznemiren da nam kaže kako se njegova devojka ponovno vratila drogi. Tražio je savet šta da uradi. Nije bilo lako odgovoriti. Mogli smo iskoristiti situaciju da ga ubedimo da je ostavi, ali to nam se nije činilo ispravno. Stoga smo mu sugerisali da dobro pogleda u svoje srce. [...] Usledilo je dugo ćutanje, a zatim: 'Verujem da mogu malo više voleti'. Nakon venčanja pronašli su odličan centar za rehabilitaciju sa spoljašnjom ambulantnom podrškom. Prošlo je 14 dugih meseci, tokom kojih je ona uspela ispuniti obećanje 'nikad više droga'. To je dug put za sve nas, ali jevanđelska ljubav koju se trudimo imati među nama dvoma - čak i u suzama - daje nam snagu da volimo našeg sina u ovoj osetljivoj situaciji. Ljubav koja možda pomaže i njemu da razume kako da voli svoju suprugu.”^[3]

Uredila Leticija Magri i tim Reči života

^[1] K. Lubik, *Reč života* avgust 1983.

^[2] K. Lubik, *Reč života* oktobar 1979.

^[3] S. Pelegrini, G. Salerno, M. Caporale, *Famiglie in azione. Un mosaico di vita*, Città Nuova, Rim 2022, str. 74.